

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/224/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718204655
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718204655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v spore žalobcu: S. B. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX, XXX XX S., právne zastúpeného advokátkou JUDr. Luciou Danišovičovou, so sídlom advokátskej kancelárie Drieňová 1/D, 821 01 Bratislava, proti žalovanej: X. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. W. XXXX/XX, XXX XX H., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/27/2018-346 zo dňa 20. júna 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/27/2018-346 zo dňa 20. 06. 2019 **p o t v r d z u j e.**
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“, alebo aj „okresný súd“) výrokom I. rozhodol, že z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej súd do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal hnutelné veci: práčku v cene 200,- Eur, počítač v cene 50,- Eur, 2 ks notebook, z toho 1 ks značky Acer bez hodnoty a 1 ks značky Lenovo v cene 200,- Eur, mikrovlnnú rúru v cene 30,- Eur, jedálenský rozkladací stôl v cene 100,- Eur, 5 ks čalúnených stoličiek spolu v cene 20,- Eur. Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu z vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 10.690,47 Eur, keď súd žalovanej na zaplatenie povolil splátky v sume 150,- Eur mesačne počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku splatné vždy do 25-teho dňa v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Výrokom III. súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 31. 07. 2017, ktorá bola doručená súdu dňa 01. 08. 2017 domáhal voči žalovanej vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvedení manželstva. Manželstvo so žalovanou uzatvorili dňa 21. 02. 2004, pričom rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5P/439/2015-44 zo dňa 31. 05. 2016 bolo ich manželstvo rozvedené; rozsudok nadobudol právoplatnosť 07. 06. 2016. Zánikom manželstva rozvedením zaniklo aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Po rozvedení manželstva sa žalobca so žalovanou nedohodol na vyporiadanie BSM, preto podal voči žalovanej žalobu na súd. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku jednotlivo uviedol a zdôvodnil položky, ktoré zahrnul do masy majetku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré vyporiadaval a osobitne sa zaoberal položkami pôžičiek, ktoré uzatvorili manželia za trvania manželstva. Počas trvania manželstva - dňa 24. 06. 2014 obidvaja manželia, ako spoloční dlžníci, uzatvorili so Slovenskou sporiteľňou, a. s., Bratislava, ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 5058596911, podľa ktorej zmluvy bol veriteľom poskytnutý dlžníkom

- obidvom manželom úver v čiastke 42.000,- Eur s účelom na bývanie. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná a bola aj preukazovaná predloženou úverovou zmluvou. Finančné prostriedky z tejto úverovej zmluvy manželia použili spoločne. Žalobca po rozvode manželstva konkrétne dňa 02. 08. 2016 uhradil zostatok úveru podľa tejto úverovej zmluvy veriteľovi v čiastke 37.165,04 Eur, ktoré tvrdenie žalobcu žalovaná nerozporovala a ktoré žalobca zároveň preukázal oznámením Slovenskej sporiteľne. Žalobca zostatok tohto úveru uhradil z finančných prostriedkov obdržaných z kúpnej ceny za predaj bytu, ktorá v jednej polovici patrila do BSM a z kúpnej ceny získanej z predaja osobného motorového vozidla značky KIA Ceed, ktoré patrilo odo masy BSM. Z týchto kúpnych cien do masy BSM pripadla čiastka 36.250 Eur, ktorá bola použitá na úhradu zostatku úveru. Žalovaná ani toto tvrdenie žalobcu nerozporovala. Zvyšok zostatku úveru v čiastke 915,04 Eur žalobca podľa svojich tvrdení uhradil z výlučných finančných prostriedkov keď ani túto skutočnosť žalovaná nerozporovala. Za žalovanú tak žalobca zaplatil sumu 457,52 Eur zo svojich výlučných finančných prostriedkov po rozvode manželstva. Túto sumu žiadal zohľadniť pri vyporiadaní BSM v neprospech žalovanej, ktorá s týmto súhlasila. Ďalej rozvedení manželia počas trvania manželstva dňa 12. 04. 2016 uzavreli ako spoloční dlžníci s veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a. s., Bratislava i ďalšiu zmluvu o splátkovom úvere č. 5111586254, na základe ktorej banka poskytla manželom spotrebný úver na čokoľvek k čiastke 15.500,- Eur. Obidvaja rozvedení manželia v konaní potvrdili, že finančné prostriedky z tejto úverovej zmluvy použili spoločne na úhradu svojich predchádzajúcich úverov okrem čiastky 2.000,- Eur, ktorú žalobca v priebehu konania upravil na čiastku 2.101,94 Eur, o ktorej tvrdil, že bola použitá na kúpnu hnutelných vecí ako vybavenia domácnosti žalovanej, ktorá sa už v danom čase pripravovala na oddelené bývanie. Túto sumu si žalovaná vyžiadala za týmto účelom. Mal za to, že hnutelné veci v tejto hodnote po úprave 2.101,94 Eur patria do masy BSM. Tieto hnutelné veci však nežiadal rozdeliť v rámci vyporiadania BSM, nevedel uviesť ani ich špecifikáciu, keďže ich zakupovala žalovaná. Z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere zostatok úveru ku dňu rozvodu manželstva bol 15.454,72 Eur, ako to vyplýva z potvrdenia Slovenskej sporiteľne, a. s., Bratislava zo dňa 20. 04. 2017 dokladovaného v konaní. Žalobca v žalobe žiadal v rámci BSM vyporiadať zostatok úveru z tejto zmluvy o splátkovom úvere v sume 15.454,-, avšak počas súdneho konania tento záväzok patriaci spoločne obidvom rozvedeným manželstvom bol ku dňu rozvodu uhradený žalobcom vo výške 15.454,72 Eur. Žalovaná nerozporovala, že tento spoločný záväzok zo zmluvy v uvedenom zostatku patrí na vyporiadanie do masy BSM. Ku dňu 31. 07. 2018 záväzok z tejto zmluvy o splátkovom úvere predstavoval sumu 12.014,19 Eur, tak ako to vyplýva z vyčíslenia pohľadávky banky. Z tohto vyčíslenia pohľadávky banky vyplýva tiež, že tento spoločný záväzok o zostatku 12.014,19 Eur bol predčasne uhradený v plnej výške dňa 31. 07. 2018. Žalobca v konaní predložil dôkazy, že po rozvode manželstva z výlučných finančných prostriedkov na úhradu tohto spoločného záväzku vynaložil sumu 12.014,19 Eur, a to platbami zo dňa 19. 07. 2018, 30. 07. 2018. Ďalej od rozvodu manželstva na tento úver zaplatil tiež 24 splátok tohto úveru po 211,66 Eur, keď takto uhradil sumu 5.079,84 Eur. Tieto finančné prostriedky tiež vynaložil zo svojho výlučného vlastníctva. Takto po rozvode manželstva zo svojho výlučného vlastníctva uhradil na zostatok úveru sumu 17.094,03 Eur (12.014,19 Eur + 5.079,84 Eur). Žalovaná po rozvode manželstva uhradila na zostatok tohto úveru podľa tvrdenia žalobcu 2 splátky po 211,66 Eur. Nakoľko na čiastku 17.517,35 Eur z výlučných prostriedkov prispel sumou 17.094,03 Eur žalobca a sumou 423,32 Eur žalovaná, potom po vzájomnom započítaní žalobca má nárok, aby pri vyporiadaní BSM bola v prospech neho na úkor žalovanej zohľadnená z tohto titulu čiastka 8.335,36 Eur. Žalovaná v konaní nepopierala tento spoločný záväzok, ani účel čerpania úveru. Preto túto sumu pri vyporiadaní BSM súd zohľadnil v prospech žalobcu. Pokiaľ ide o čiastku 2.101,94 Eur, k tejto žalovaná uviedla, že je pravdou, že z úverových prostriedkov z predmetného úveru táto suma jej bola žalobcom poskytnutá, nespochybnila jeho tvrdenie, že bola vyplatená na jeho osobný účet. So žalobcom nežili v spoločnej domácnosti už pred rozvodom manželstva, keď sa s deťmi odsťahovala zo spoločnej domácnosti dňa 18. 05. 2016. Poprela však tvrdenia žalobcu, že by táto suma bola ňou použitá na zakúpenie hnutelných vecí ako vybavenia jej novej domácnosti. Hnutelné veci, ktorými vybavila svoju novú domácnosť dostala darom od rôznych známych, od kamarátov, a preto žiadne hnutelné veci nepatria do masy BSM. Ďalej k tejto sume uviedla, že bola určená pre maloleté deti, neskôr v priebehu konania zmenila toto tvrdenie a uviedla, že z tejto sumy použila na zaplatenie nájomného na byt, kde sa nasťahovala, vopred za 2 mesiace dvakrát po 320,- Eur, teda spolu čiastku 640,- Eur a na depozit za byt z tejto sumy uhradila čiastku 350,- Eur, keď takto vynaložila z tejto sumy čiastku 990,- Eur na tento účel.

3. Za nespornú súd v konaní na vyporiadanie v prospech žalobcu, a teda v neprospech žalovanej pokladal i sumu 484,62 Eur. Žalobca v súvislosti s predajom bytu, ktorý patril do BSM v jednej polovici, vynaložil náklady na zaplatenie provízie pre realitnú kanceláriu, ktorá sprostredkovala predaj bytu. Tieto náklady predstavovali čiastku 1.500,- Eur, ktoré žalobca uhradil po rozvode manželstva dňa 11. 08. 2016. V

súvislosti s týmito nákladmi žalobca požadoval od žalovanej zohľadniť výšku týchto nákladov v 1/4 v čiastke 375,- Eur. Ďalšie náklady zahrnuté do sumy 484,62 Eur predstavujú náklady, ktoré žalobca vynaložil v celkovej čiastke 219,24 Eur za predčasné ukončenie zmluvy o poskytovaní verejných služieb. Suma s poplatkom za predčasné ukončenie zmluvy 153,29 Eur predstavuje sumu 219,24 Eur, z ktorej žalobca žiadal pri vyporiadaní zohľadniť vo svoj prospech, a teda v neprospech žalovanej čiastku 109,62 Eur, z ktorou úhradou sumy, resp. zohľadnení sumy pri vyporiadaní v priebehu konania, napriek prvotnému rozporovaniu žalovaná súhlasila. Obdobne súhlasila i s vyporiadaním v prospech žalobcu a v neprospech nej i čiastky 375,- Eur z titulu náhrady nákladov vynaložených žalobcom vo výške 1/4 na províziu realitnej kancelárie. Žalobca v konaní tvrdil, že počas manželstva spolu so žalovanou uzatvorili viaceré ústne zmluvy o pôžičke s otcom žalobcu Ing. Ivanom Sasom, o týchto pôžičkách mala žalovaná vedomosť, dokonca o poskytnutí pôžičiek žiadala spolu s ním. Žalobca v konaní preukázal, že otec poskytoval obidvom manželom spoločne pôžičky počas trvania ich manželstva v rôznych obdobiach a rôznych sumách, keď nepochybne išlo o spoločné pôžičky obidvoch manželov. Napokon i žalovaná v priebehu konania spochybnila svoje tvrdenie, že o žiadnych pôžičkách od otca žalobcu nevedela, keď sa vyjadrila, že o istých finančných výpomociach zo strany otca žalobcu vedela. O tom, že tieto pôžičky boli otcom žalobcu manželom poskytované spoločne, svedčí i ďalší dôkaz, a to výpisy z bežného účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni. K tejto otázke záverom súd uviedol, že napriek tomu, že ku dňu rozvodu manželstva zostatok pôžičky bol 3.334,- Eur, súd ustálil, že do masy BSM patrí zostatok tejto pôžičky len v čiastke 3.034,- Eur. Suma 300,- Eur totiž bola požičaná zo strany veriteľa dňa 22. 05. 2016, kedy už manželia spolu nežili, žalovaná spolu s deťmi sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti dňa 18. 05. 2016. Žalobca v konaní nepreukázal, na aký účel bola spotrebovaná tak posledná pôžička zo strany otca v čiastke 300,- Eur poukázaná na predmetný účet dňa 22. 05. 2016, kedy už manželia spolu nežili. Preto túto sumu súd nezohľadnil pri vyporiadaní, a teda ustálil, že zostatok pôžičky ako spoločného záväzku ku dňu rozvodu manželstva činil 3.034,- Eur, ktorú sumu uhradil žalobca zo svojho po zániku manželstva, z ktorej sumy 1/2 patrí na vyporiadanie v prospech žalobcu, a to na úkor žalovanej, čo činí sumu 1.517,- Eur. Žalobca ďalej žiadal v konaní vyporiadať i zostatok pôžičky zo Študentského pôžičkového fondu Bratislava, v tomto čase Fondu na podporu vzdelávania Bratislava, keď zostatok tejto pôžičky ku dňu zániku manželstva bol 4.478,18 Eur. Túto pôžičku nadobudli so žalovanou v priebehu manželstva na základe viacerých zmlúv o pôžičke, ktoré uzatvoril s vedomím a so súhlasom žalovanej. Na základe vykonaného dokazovania súd však dospel k záveru, že zostatok z pôžičiek, ako i suma, ktorú žalobca po rozvode manželstva vynaložil na tieto pôžičky zo svojho nepatrí do masy BSM na vyporiadanie. Vo veci bolo súdom zistené, že žalobca so Študentským pôžičkovým fondom Bratislava uzatvoril ako dlžník 5. zmluvu o pôžičkách, ani jednu z týchto zmlúv však neuzatvorila ako dlžníčka žalovaná. Len pri zmluve č. 414/2012 vystupovala ako ručiteľka. Účelom poskytnutia pôžičiek, podľa týchto zmlúv bolo financovanie vysokoškolského štúdia žalobcu, tak ako to vyplýva z obsahu týchto zmlúv o pôžičkách. Nie je tak pravdivé tvrdenie žalobcu, že pôžičky neboli viazané na účel využitia finančných prostriedkov. Už z účelu a charakteru poskytnutia finančných prostriedkov podľa týchto zmlúv, keď nepochybne išlo o štátne finančné prostriedky, boli tieto viazané na účel využitia, ktorý bol v zmluvách určený ako financovanie vysokoškolského štúdia žalobcu. Celková suma týchto pôžičiek od veriteľa Študentského pôžičkového fondu činila 6.636,04 Eur z tejto sumy čiastka 2.743,93 Eur bola použitá žalobcom na úhradu školného za externé štúdium na Ekonomickej fakulte Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, tak ako to vyplýva z potvrdenia tejto školy. Táto suma z pôžičiek slúžila výlučne len pre potreby žalobcu, ktorý ju vynaložil na rozširovanie svojho vzdelania. Žalobca tiež nepreukázal, že by zvyšná časť týchto pôžičiek do sumy 6.639,04 Eur, a to v sume 3.895,11 Eur slúžila pre potreby rodiny, prípadne pre potreby samotnej žalovanej a rozširovania jej vzdelania, alebo iných zručností, keď žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, na aký účel bola spotrebovaná zvyšná časť týchto pôžičiek. Žalovaná poprela, že by to bolo pre potreby rodiny pre jej potreby. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno preukázania, na akú konkrétnu tvrdenú potrebu rodiny, prípadne výlučnú potrebu žalovanej boli finančné prostriedky z týchto pôžičiek v zvyšujúcej časti použité. Z týchto dôvodov súd zostatok sumy na týchto pôžičkách nezahrnul do masy BSM. Ďalej súd uviedol, že dňa 10. 04. 2013 žalobca uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou, a. s., zmluvu o kreditnej karte, ku ktorej žalobcovi bola vydaná kreditná karta. Na základe tejto zmluvy banka sa zaviazala poskytnúť a ďalej poskytovať počas trvania zmluvy žalobcovi spotrebiteľský revolvingový úver (kreditná karta) s celkovým úverovým rámcom 1.500,- Eur. Žalobca ako dôkaz predložil predmetnú zmluvu. Žalovaná nebola účastníčkou tejto zmluvy. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení ohľadne tohto nároku predložil výpis z kartového účtu vystavený Slovenskou sporiteľňou za účtovné obdobie od 01. 06. 2016 do 30. 06. 2016, z ktorého vyplýva, že na začiatku účtovného obdobia, teda ku dňu 01. 06. 2016 na tomto kartovom účte bol mínusový zostatok 1.495,- Eur. Dňa 11. 06. 2016 žalobca na tento účet vložil finančné prostriedky v čiastke 100,- Eur a rovnakého dňa následne

v čiastke 1.395,- Eur a toho istého dňa, teda 11. 06. 2016, vyčerpal z úverového kartového účtu výberom hotovosti v bankomate čiastku 1.490,- Eur. Žalovaná v konaní tvrdila, že nemala možnosť disponovať týmto kartovým účtom založeným na meno žalobcu, nedisponovala ani kreditnou kartou od tohto účtu, keď toto jej tvrdenie žalobca nerozporoval. Súd uzavrel, že v tomto smere žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, keď je pravdou, že dňa 11. 06. 2016 dlh na tomto kartovom účte spolu v čiastke 1.495,- Eur teda po rozvedení manželstva uhradil. Žalobca bol v konaní povinný preukázať, na čo sumu 1.490,- Eur použil, čo v nej hradil, v tomto smere nepredložil dôkazy, neunesol tak dôkazné bremeno preukázania, že táto suma bola spotrebovaná na úhradu potrieb rodiny, domácnosti, keď súd pre úplnosť dodal, že strany viedli spoločnú domácnosť len do dňa 18. 05. 2016, kedy ukončili manželské spolužitie napriek tomu, že k rozvodu manželstva došlo až dňa 07. 06. 2016. Ani výpisy z tohto kartového účtu, ktoré predložil žalobca za mesiac november 2015, január až apríl 2016, nepreukazujú tvrdenie žalobcu, že suma, ktorú vyčerpal z tohto kartového účtu výberom hotovosti v bankomate v mesiaci máj 2016 bola použitá pre potreby rodiny. Len čerpanie finančných prostriedkov z kartového účtu ešte nepreukazuje, na aký účel boli tieto použité. Z uvedených dôvodov potom súd v rámci vyporiadania BSM nezohľadnil polovicu sumy 1.495,- Eur, ktorú žalobca vynaložil na úhradu dlhu po rozvedení manželstva na tento kartový účet, a teda nezohľadnil v jeho prospech čiastku 747,50 Eur, ktorú podľa svojich tvrdení po rozvedení manželstva zo svojho vynaložil za žalovanú. Ďalej žalobca v konaní uvádzal, že počas trvania manželstva nadobudli so žalovanou možnosť povolenia prečerpania k bežnému bankovému účtu č. 402524173/0900, a to zmluvou o povolenom prečerpaní, ktorú uzatvoril s bankou, konkrétne so Slovenskou sporiteľňou dňa 20. 12. 2014, a to až do výšky 500,- Eur mesačne. Na dôkaz predložil túto zmluvu, ktorú uzatvoril s bankou ako dlžník, žalovaná túto zmluvu neuzatvorila. Ďalej žalobca tvrdil, že k tomuto účtu bola vydaná i banková platobná karta, keď možnosť používať túto kartu mala i žalovaná. Žalovaná v konaní potvrdila, že z tohto osobného účtu boli hradené výdavky rodiny, taktiež potreby detí. Možnosť užívať platobnú bankovú kartu k tomuto účtu mala však len do októbra 2015, kedy si po nezhodách zriadila platný osobný účet, na ktorý jej od decembra 2015 zamestnávateľ poukazoval mzdu. Od tohto času na osobný účet založený na meno žalobcu poukazovala príspevok na domácnosť v sume 200,- Eur mesačne. V čase zániku BSM bol dlh na povolenom prečerpaní tohto účtu v čiastke 441,73 Eur, ktorú skutočnosť žalobca predložil správou z internet bankingu Slovenskej sporiteľne, a. s., z ktorého vyplýva, že ku dňu rozvodu manželstva, t.j. 07. 06. 2016 na tomto účte bol mínusový zostatok 441,73 Eur. Tento mínusový zostatok žalobca po rozvedení manželstva vyrovnal, ktorú skutočnosť žalovaná v konaní nepopierala a ktorú skutočnosť žalobca v konaní i preukázal oznámením Slovenskej sporiteľne. Nakoľko žalobca vyrovnal po rozvedení manželstva tento dlh, žiadal pri vyporiadaní zohľadniť v prospech seba z titulu tohto vyrovnania čiastku 220,87 Eur, čo je polovica zo sumy 441,73 Eur. Žalovaná nesúhlasila so zohľadnením tejto čiastky pri vyporiadaní, keď žalobca finančné prostriedky z tohto osobného účtu využíval i pre vlastné potreby. Obdobne ako pri čerpaní finančných prostriedkov z kartového účtu aj ohľadne čerpania finančných prostriedkov z tohto osobného účtu, bol žalobca povinný v tomto konaní preukázať, na aký konkrétny účel boli prečerpané finančné prostriedky z tohto osobného účtu použité. Ako už súd dôvodil, žalobca o prečerpaní týchto finančných prostriedkov na osobnom účte predložil dôkaz, z ktorého vyplynulo, že dňa 07. 06. 2016 bola z účtu čerpaná čiastka. Dňa 07. 06. 2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok o rozvedení manželstva. V tento deň zaniklo BSM strán sporu, keď ku dňu 07. 06. 2016 bol mínusový zostatok na účte 441,73 Eur. Dôkaz však, ktorý predložil žalobca, v konaní nepreukazuje, že dlh, ktorý na tomto osobnom účte vznikol ku dňu 07. 06. 2016 vznikol v príčinnej súvislosti s uhrádzaním potrieb rodiny, tak ako to tvrdil žalobca. Dňa 07. 06. 2016 žalobca z tohto účtu vyčerpal nepochybne prostriedky pre svoju potrebu v čiastke 82,30 Eur, pretože v tento deň spolu už strany sporu nežili. Túto čiastku preto v žiadnom prípade nemožno zohľadniť ako čiastku zaťažujúcu vyporiadanie BSM. Ako vznikol dlh a v príčinnej súvislosti s úhradou akých potrieb vo zvyšujúcej časti na tomto účte žalobca žiadnym dôkazom v konaní nepreukázal. Najmä nepreukázal aký bol zostatok na tomto účte ku dňu, kedy manželia ukončili spolužitie, resp. ak žalobca hradil z tohto účtu potreby rodiny aj po ukončení tohto spolužitia, aké potreby to boli. Preto opätovne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom o tom, že dlh na osobnom účte vznikol výlučne v príčinnej súvislosti s uhrádzaním potrieb rodiny a detí, súd polovicu tohto povoleného prečerpania na účte s mínusovým zostatkom ku dňu rozvodu manželstva -441,73 Eur, t. j. čiastku 220,87 Eur, nezohľadnil pri vyporiadaní BSM v prospech žalobcu, a teda na úkor žalovanej. Po vykonanom dokazovaní súd nezistil žiadny iný aktívny či pasívny majetok určený na vyporiadanie, než ten, ktorý uviedol v dôvodoch rozsudku. Na základe vyššie uvedeného potom žalobca je povinný na vyporiadanie žalovanej uhradiť čiastku 660,- Eur (z titulu hnuiteľných vecí) a žalovaná žalobcovi čiastku 11.350,47 Eur (z titulu vyrovnania spoločných dlhov, t.j. 457,52 Eur +8.335,36 Eur + 555,97 Eur +484,62 Eur +1.517,- Eur). Po započítaní čiastky 660,- Eur žalovaná je tak povinná na vyrovnanie z titulu vyporiadania BSM žalobcovi uhradiť sumu 10.690,47 Eur. Pri vyporiadaní súd

vychádzal z § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého podiely rozvedených manželov sú v zásade rovnaké. Lehota na plnenie je 3 dni podľa § 232 ods. 3 CSP, súd však môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V súdnej veci vzhľadom na súdom ustálenú súdom výšku sumy na vyrovnanie a vzhľadom k tomu, že žalovaná zabezpečuje osobnú starostlivosť o tri maloleté deti sama a má príjem zo zamestnania priemerne 700,- Eur mesačne netto a poberá výživné vo výške 270,- Eur mesačne na deti + 70,- Eur rodinné prídavky, čo je spolu 1.040,- Eur, čo je na jedného člena domácnosti 260,- Eur. Inak je nemajetná. Súd jej tak povolil na zaplatenie dlhu splátky v sume 150,- Eur mesačne. Zo stavu jej osobných majetkových a zárobkových pomerov bez ohrozenia svojej výživy a výživy o tri maloleté deti, ku ktorým má tiež vyživovaciu povinnosť, nie je podľa názoru sumu v jej schopnostiach plniť žalobcovi do 3 dní. Osobné majetkové a zárobkové pomery žalobcu sú výrazným spôsobom priaznivejšie, keď dosahuje priemerný čistý mesačný príjem 1.300,- Eur, i keď má vyživovaciu povinnosť voči trom deťom v rozsahu 270,- Eur mesačne, je jeho majetkové postavenie výhodnejšie, pretože pre jeho potreby zostáva čiastka 1.030,- Eur. Je výlučný vlastník bytu v Bratislave a to v celosti, ktorý nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 17. 02. 2017, i keď na hypotekárny úver v čiastke 75.000,- Eur, ktorý spláca v sume 278,- Eur mesačne. Taktiež je vlastníkom motorového vozidla Jaguar, ktorý zakúpil za kúpnu cenu 20.000,- Eur po rozvode manželstva. Žalovaná žije s deťmi v podnájme. Nevlastní žiaden majetok. Ak sa zlepší jej finančná situácia, môže dlh uhrádzať i vo vyšších splátkach. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, h/ CSP a b/ CSP. Upresnil, že odvolanie podáva voči výroku II. a voči výroku III. rozsudku. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil žalobcom uplatnené nároky, a to pasívum - pôžička zo Študentského pôžičkového fondu, špecifikovaný v bode 2. žaloby, s ktorými nárokmi sa súd, čo do odôvodnenia vysporiadal v bode 34. rozsudku. S názorom súdu vyjadreným v rozsudku žalobca nesúhlasí. Má za to, že tento záväzok patrí do BSM a nestotožňuje sa s názorom súdu, že pokiaľ je na zmluvách o pôžičke ako dlžník uvedený len žalobca, je z tohto záväzku zaviazaný len sám. Stricto sensu platí, že záväzky do BSM nepatria, pretože predmetom vlastníctva môžu byť len veci a záväzky, nezodpovedajú pozitivistickému chápaniu pojmu vec. Napriek tomu, s poukazom na ust. § 118 ods. 1 OZ, sa záväzky v BSM vyporiadávajú analogicky, a to v takzvanom širšom vyporiadaní. Na záväzky manželov treba nazerať vo svetle ust. § 143 OZ, podľa ktorého do BSM patrí všetko, čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva s výnimkou vecí získaných darom, dedičstvom slúžiacim osobnej potrebe či výkonu povolania len jedného z manželov, či s výnimkou vecí získaných reštitúciou. V danom prípade žalobca celkom preukázateľne uzatvoril 5 zmlúv o pôžičkách so Študentským pôžičkovým fondom počas trvania manželstva, keď manželstvo bolo uzatvorené 21. 02. 2004 a zaniklo 07. 06. 2016. Zároveň tituly nadobudnutia tejto pôžičky nespĺňajú žiadnu z výnimiek ustanovených v ust. § 143 OZ. Niet preto žiadneho dôvodu pre záver, že záväzok vzniknutý zmluvami o pôžičke medzi žalobcom a ŠPF do BSM nepatrí, resp. záver, že sa tento záväzok vylučuje z vyporiadania BSM. Žalobca je toho názoru, že záväzok prevzatý len jedným z manželov počas trvania manželstva do BSM patrí, resp. sa vyporiada ako majetok patriaci do BSM. Súd v odôvodnení rozsudku v bode 34 citoval judikát 3Cd/122/81, podľa ktorého záväzok vzniknutý na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej len jedným z manželom nie je spoločným záväzkom, ale záväzkom len toho z manželov, ktorý zmluvu uzavrel. Právnu vetu tohto judikátu však súd aplikoval nesprávne, totiž podľa názoru žalobcu sa táto právna veta týka len vzťahu tohto manžela - zmluvnej strany zmluvy o pôžičke k veriteľovi, a to v tom zmysle, že veriteľ môže požadovať splnenie dlhu len od toho z manželov, ktorý bol zmluvnou stranou zmluvy o pôžičke a len tento z manželov je v súdnom konaní pasívne legitimovaný. Samotné skúmanie na čo boli použité peňažné prostriedky získané zo zmluvy žalobcu so ŠPF je podľa názoru žalobcu v danom prípade právne bezvýznamné. Z dátumu uzatvárania týchto pôžičiek je zrejmé, že boli uzatvárané v čase, keď bolo manželstvo strán funkčné, mali spoločné hospodárenie a žalovaná neprodukovala žiadne tvrdenia, podľa ktorých by si žalobca zabezpečoval akékoľvek majetky výlučne pre seba. Napriek tomu žalobca preukázal, že z celkovej požičanej sumy použil na účely svojho vysokoškolského štúdia na úhradu školného len sumu 2.743,93 Eur, zvyšok sumy sa spotreboval na účely bežnej spotreby rodiny, a keďže jednotlivé pôžičky boli čerpané postupne, postupne boli aj spotrebovávané. Ďalej žalobca namietal nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v tom, že súd sa nedôsledne riadil pravidlami o dôkaznom bremene. Podľa unesenia Krajského súdu v Nitre, ak v konaní o vyporiadaní niektorý z účastníkov tvrdí, že niektoré veci do vyporiadania nepatria, musí toto svoje tvrdenie preukázať hodnoverným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje účastníka, ktorý tvrdí, že konkrétna vec alebo práva do vyporiadania nepatrí. Inak platí zásada, že veci existujúce za

trvania manželstva účastníkov patria do BSM a treba ich vyporiadať. Hoci teda samotná žalovaná tvrdila, že záväzky zo zmlúv o pôžičkách so ŠPF uzatvorené počas trvania manželstva, čerpané počas trvania manželstva, do BSM nepatria, toto tvrdenie samo o sebe nemohlo pre rozhodnutie priaznivé pre žalovanú, postačovať. Procesnou povinnosťou žalovanej (a nie žalobcu, ako to súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza) je dokázať, že tieto pôžičky do BSM nepatria. Žalovaná však bola v konaní pomerne pasívna, v konaní nepredkladala žiaden relevantný dôkaz. Žalobca má za to, že súd v tejto časti vec nesprávne právne posúdil a záväzok špecifikovaný pod písm. b/ žaloby žalobcu bolo potrebné v konaní vyporiadať ako záväzok patriaci do BSM. Nesplatený zostatok záväzku ku dňu zániku BSM bol 4.478,18 Eur (polovica je 2.239,09 Eur), o čom dôkaz bol priložený k žalobe. Ďalej žalobca namietal investíciu žalobcu vynaloženú na vyrovnanie dlhu na kreditnej karte aj za žalovanú, špecifikovanú v bode C. ods. 4 žaloby, s ktorým nárokom sa súd čo do odôvodnenia vysporiadal v bode 35. rozsudku. V konaní bolo preukázané, že k uzatvoreniu zmluvy o kreditnej karte došlo ešte v roku 2013, t. j. v čase, keď vzťahy medzi manželmi neboli narušené. Zároveň žalobca výpismi z účtu ku ktorému bola kreditná karta vydaná, preukázal, že peňažné prostriedky v takmer celej výške, ktorá mu bola povolená na začiatku záväzkovoprávneho vzťahu s bankou vždy vyčerpal, vždy nasledujúci mesiac celý dlh zo mzdy oboch manželov uhradil, čo mu umožnilo hneď nasledovný deň vždy tieto peňažné prostriedky v celej výške opäť čerpať. Žalobca uviedol, že v takomto režime, keď na uspokojovanie potrieb svojej päťčlennej rodiny používali fakticky peniaze z kreditného úveru, fungovali dlhodobo, čo žalovaná vo svojej výpovedi nepoprela. Žalobca preukázal výpisom, že za mesiac máj 2016, v ktorom ešte so žalovanou ako manželkou zdieľal spoločnú domácnosť, v ktorom z tohto titulu uhradil náklady bývania päťčlennej rodiny, spotrebu mal. detí, uhradil školskú jedáleň a družinu mal. detí a pod., vyčerpal jednorazovým výberom z bankomatu sumu 1.495 Eur, ktorú následne 11. 06. 2016, t. j. po zániku BSM zo svojich peňažných prostriedkov splatil. Súd v odôvodnení rozsudku v bode 35. poukázal na to, že bolo dôkaznou povinnosťou žalobcu preukázať, na čo sumu 1.495 Eur počas trvania manželstva minul, čo však neurobil a preto mu súd túto položku nepriznal. S takýmto názorom súdu žalobca nesúhlasí. V prvom rade poukazuje na vyššie citovanú judikatúru, podľa ktorej dôkazné bremeno o tom, že vec do BSM nepatrí, má ten kto toto tvrdenie produkuje, t. j. v tomto prípade žalovaná. Žalovaná sa k tomuto uplatnenému nároku vyjadrila len tak, že o kreditnej karte žalobcu nevedela, čo je tvrdenie značne pochybné, keďže na pravidelné splácanie kreditnej karty potreboval žalobca aj mzdu žalovanej, pretože sama jeho mzda by na pravidelné jednorazové vyplácanie pasívneho zostatku na kreditnej karte nepostačovalo. Vzhľadom na uvedené to bola práve žalovaná, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno o tom, že záväzok z pasíva na kreditnej karte nepatrí do BSM. Ďalej žalobca poukázal na to, že názor súdu, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať na čo sumu čerpanú z kreditnej karty minul, kreuje absurdné dôsledky, keď by tak od žalobcu mohlo byť požadované, aby za účelom unesenia svojho domnelého dôkazného bremena musel preukazovať použitie sumy čerpanej z kreditnej karty každý mesiac počas trvania spoluzitia, pretože čerpané z kreditnej karty takmer do maximálne umožnenej výšky, bolo každý mesiac. Ďalej žalobca v podanom odvolaní taktiež namietal investíciu žalobcu vynaloženú na vyrovnanie dlhu z povoleného prečerpania bežného účtu aj za žalovanú, špecifikovanú v bode C. ods. 5 žaloby, s ktorým nárokom sa súd čo do odôvodnenia vysporiadal v bode 36. rozsudku. Ku dňu zániku BSM mal žalobca na bankovom účte vedenom na svoje meno, založenom ešte v roku 2004, pasívum vo výške 441,73 Eur. Toto pasívum vyrovnal zo svojich peňažných prostriedkov. Tento nárok žalobcu súd neuznal a v prospech žalobcu ju nevyporiadal s poukazom na rovnakú argumentáciu akú použil pokiaľ ide o dlh na kreditnej karte (bod 35. rozsudku). Preto žalobca obmedzil svoje vyjadrenie k tejto časti rozsudku odkazom na predchádzajúcu odvolaciu argumentáciu. Má za to, že nebolo dôkaznou povinnosťou žalobcu preukazovať na čo peňažné prostriedky z tohto záväzku použil, záväzok vznikol počas trvania manželstva účastníkov, s vedomím žalovanej, ktorá bankový účet žalobcu prostredníctvom platobnej karty vedenej na svoje meno dlhé obdobie používala. Ak súd poukazuje na to, že položky z bankového účtu žalobcu nemajú súvis s rodinou, žalobca uviedol, že režim BSM nepodmieňuje svoju existenciu tým, že sa peňažné prostriedky, či majetok patriaci do BSM, používa na úhradu potrieb rodiny; nakoniec i použitie peňažných prostriedkov z povoleného prečerpania bankového účtu na úhradu potrieb samotného žalobcu sa považuje za úhradu potrieb rodiny, keďže rodinu tvorí aj on. Preto žalobca má za to, že súd v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, keď nevyporiadal investíciu žalobcu vo výške 441,73 Eur jeho výlučných peňažných prostriedkov použitých na úhradu dlhu patriaceho do BSM, resp. keď mu nepriznal investíciu na ťarchu žalovanej vo výške 220,87 Eur. Výrok rozsudku, podľa ktorého je tak žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 10.690,47 Eur považuje za nesprávny a zastáva názor, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že súd mal zaviazat žalovanú nielen sumami 457,52 Eur + 8.335,36 Eur + 555,97 Eur + 484,62 Eur + 1.517,- Eur, ale aj sumami 2.239,09 Eur + 1.339,20 Eur + 747,50 Eur + 220,87 Eur, z ktorej celkovej sumy 15.897,13 Eur mal odpočítať 660,-

Eur. Ďalej za nesprávny považujeme žalobca i výrok rozsudku II. v časti, ktorou súd povolil žalovanej na zaplatenie sumy 10.690,47 Eur splátky v sume 150,- Eur mesačne. Takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie spôsobuje zásadnú disproporciu v právach medzi žalobcom a žalovanou v neprospech žalobcu, a to bez relevantného dôvodu. Pri sume 10.690,47 Eur a splátkach 150,- Eur mesačne by žalovaná plnila svoj dlh 71 mesiacov, čo je 6 rokov. Žalobca bol takto proti svojej vôli zaviazaný k faktickému úverovaniu žalovanej, a to bez akejkoľvek protihodnoty, ktorá sa aspoň trochu približuje komerčnému úverovaniu, pričom riziko inflácie a deflácie prejavujúcej sa na hodnote peňazí, má proti svojej vôli znášať sám žalobca. Takéto dôsledky predstavujú pre žalobcu extrémne nespravodlivé rozhodnutie. Taktiež je žalobca názoru, že § 232 ods. 3 CSP neumožňuje určiť plniť peňažnú povinnosť v splátkach, pokiaľ toto právo nevyplýva z hmotných predpisov. V minulosti platný procesný predpis, ust. § 160 ods. 1 OSP umožňoval súdu určiť peňažné plnenie plniť aj v splátkach. Zákonodarca v prípade CSP od možnosti uložiť plniť peňažný dlh v splátkach upustil, právnu úpravu splátok do novej právnej úpravy neprevzal. Historickým výkladom tak možno dospieť k záveru, že zákonodarca sa rozhodol viac plnenie priznaného peňažného záväzku prostredníctvom splátok neumožniť. Ďalej žalobca zvýraznil, že žalovaná o plnenie v splátkach nežiadala, takýto návrh neučinila. Nežiadala ani len o predĺženie zákonom ustanovenej parížnej lehoty. Podľa § 216 ods. 2 CSP, súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Keďže súd rozhodol nad rámec žalovanou požadovaného nároku, porušil princíp spravodlivosti, účinnosti a princíp právnej istoty. Rozhodnutie súdu je v tejto časti pre žalobcu prekvapivé. Súd ani v rámci predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP) neuviedol stranám sporu, že uvažuje o predĺžení zákonom predpokladanej parížnej lehoty. Je tak podľa názoru žalobcu, naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Zvýraznil, že žiadne písomné dôkazy, ktoré by skutočne preukazovali tvrdenia strán, resp. majetkové postavenie žalovanej, zároveň predložené v konaní neboli, nepožadoval ich súd a vykonanie dôkazov o majetkovom postavení strán nenavrhovala ani žiadna strana konania. Taktiež žalobca nesúhlasil ani s výrokom III., ktorým náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán. Vyporiadať BSM možno aj dohodou strán, ku ktorej nie je potrebná žiadna ingerencia štátnej moci. Keby žalovaná prezentovala svoj súčasný názor na nároky žalobcu pred začatím konania, je veľmi pravdepodobné, že k žalobe by vôbec nemuselo prísť. V tomto smere preto nemožno vysloviť, že žalobca mal úspech vo veci len čiastočný, čo by odôvodňovalo nepriznanie trov konania. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Zvolen zmenil tak, že určí žalovanej povinnosť na vyrovnanie podielu žalobcu z vyporiadania BSM zaplatiť sumu 15.297,13 Eur, keď zároveň prikáže žalobcovi povinnosť ďalej uhrádzať splátky pôžičiek voči ŠPF, určí žalovanej povinnosť sumu 15.297,13 Eur uhradiť do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, a vo výroku III. zmení rozsudok tak, že vysloví, že žalobca má právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanej dňa 05. 08. 2019 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

6. Žalovaná sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu podaním doručeným súdu dňa 23. 08. 2019. Uviedla, že podľa poučenia na str. 22 je uvedené, že strany sporu sa vzdali opravného prostriedku a preto nevie z akého dôvodu bolo podané odvolanie. O pôžičke zo študentského fondu súd rozhodol podľa názoru žalovanej dobre. Tvrdí, že nič nebolo použité pre potreby rodiny. Pokiaľ sa týka odôvodnenia obsiahnutom v bode 35. súd sa vypořiadal s týmto nárokom na str. 18 a k bodu 36 má za to, že sa súd tiež riadne s uvedeným vysporiadal na str. 19 rozsudku. Žalovaná zvýraznila, že má tri deti a nie je vlastníčkou žiadnych nehnuteľností, nevlastní majetok vyššej hodnoty, žalobcovi spláca splátky, na ktoré bola zaviazaná. Nesúhlasí s tým, že by mala byť zaviazaná nahradiť trovy konania žalobcovi. Uviedla, že vyvinula maximálne úsilie na mimosúdne vyriešenie veci a preto odvolanie žalobcu navrhuje zamietnuť.

7. Vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobcovi (jeho právnej zástupkyňi) dňa 19. 09. 2019.

8. Žalobca sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Zvolen dňa 27. 09. 2019. Uviedol, že žiadna zo strán sa nevzdala práva podať odvolanie, neučinila žiadne takéto vyjadrenie ani ústne do zápisnice ani písomne. Z poučenia rozsudku na str. 22 je celkom evidentné, že konštatovanie, že sa strany práva podať odvolania vzdali, je len chybou v prepisovaní rozsudku avšak vo vzťahu k stranám je právne neúčinné. Argumentácia žalovanej, že nie je dostatočne solventná na vyplatenie žalobcu, nie je relevantná - majetkové pomery žalobcu zostali po zániku BSM nepriaznivo ovplyvnené tým, že bol nútený predať svoj výlučný majetok na uspokojenie spoločných dlhov vzniknutých v BSM. Argumentáciu žalovanej, že vyvinula maximálne úsilie na mimosúdne vyriešenie veci žalobca poprel, žalovaná trvala na tom, že žalobcovi nenahradí na vypořiadaní BSM žiadnu sumu, pričom

ešte aj v rámci mediácie trvala na takom spôsobe vykonávania mediácie (oddelene a písomne), ktorý komunikáciu strán hatil. Žalobca zotrval na odvolaní a argumentoch v ňom uvedeným.

9. K vyjadreniu žalobcu sa podaním zo dňa 11. 11. 2019 vyjadrila žalovaná. Uviedla, že nevie k akej chybe mohlo dôjsť pri prepisovaní rozsudku. Ďalej uviedla, že mediácia sa skončila uplynutím trojmesačnej lehoty a tým, že žalobca neprejavil vôľu v mediácii pokračovať, čo je uvedené i v záverečnej správe o mediácii. Žalobca predal nie svoj výlučný majetok, ale spoločný majetok na uspokojenie spoločných dlhov. Naďalej trvá na tom, že súd o pôžičke zo študentského fondu rozhodol dobre a s ostatnými namietanými nárokmi sa vysporiadal dostatočne na str. 18 a na str. 19 rozsudku. Opätovne zvýraznila, že sama vychováva tri deti, býva v prenajatom byte, nevlastní žiadnu nehnuteľnosť ani majetok inej hodnoty a žalobcovi spláca splátky, na ktoré bola súdom zaviazaná.

10. K vyjadreniu žalovanej sa žalobca nevyjadril.

11. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 389 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

15. Predmetom konania bolo vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov - sporových strán v predmetnom konaní. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca, ktorý ťažiskovo namietal nezahrnutie niekoľkých konkrétnych pôžičiek do masy majetku vyporiadavaného ako bezpodielové spoluvlastníctvom manželov. Žalobca namietal v prvom rade nesprávne posúdenie pasíva - pôžičky, resp. pôžičiek zo študentského pôžičkového fondu, ktoré súd prvej inštancie do masy vyporiadavaného majetku nezahrnul, avšak podľa názoru žalobcu niet žiadneho dôvodu pre záver, že záväzok vzniknutý počas trvania manželstva na základe zmluv o pôžičke medzi žalobcom a študentským pôžičkovým fondom do BSM nepatrí, keďže uvedená pôžička (záväzok) vznikol za trvania manželstva. V uvedenej otázke sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré zodpovedá spravodlivému rozhodnutiu vo veci a spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi konania. Na strane jednej niet pochyb o tom, že zmluvy o pôžičke resp. pôžičkách, uzavrel žalobca za trvania manželstva, avšak uvedené neuzatvárala ako dlžníčka žalovaná; navyše finančné prostriedky poskytnuté titulom uvedených pôžičiek sú prísne účelovo viazané na financovanie vysokoškolského štúdia žalobcu, teda poskytované jeho osobe za účelom zvýšenia kvalifikácie a vzdelania výlučne žalobcu, nijakým spôsobom neboli mienené či určené na zvýšenie kvalifikácie žalovanej, či pre potreby inej osoby ako osoby žalobcu, žiadateľa o pôžičku a zároveň dlžníka z uvedenej pôžičky. Už zo samotného názvu, charakteru a účelu pôžičky zo študentského pôžičkového fondu, nezodpovedá

spravodlivému usporiadaniu pomerov medzi sporovými stranami, aby uvedené finančné prostriedky poskytnuté za trvania manželstva výlučne žalobcovi ako dlžníkovi, viazané účelovo a výlučne na osobu žalobcu, boli vyporiadavané v rámci BSM a to na úkor žalovanej, ktorá po zániku manželstva nemá zo zvýšeného vzdelania žalobcu žiadnu výhodu, či benefit a uvedené nemožno ponímať ani ako prínos žalobcu v prospech rodiny ako celku. Preto v tejto časti odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku ako nedôvodnú a odôvodnenie tejto čiastkovej otázky súdom prvej inštancie vyhodnotil ako dostatočné, vecne správne, zrozumiteľné, presvedčivé a zároveň spravodlivé.

16. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalobcu o investícií vynaloženej žalobcom na vyrovnanie dlhu na kreditnej karte i za žalovanú, ktorú v rámci vyporiadania súd prvej inštancie do masy BSM nezaradil a tieto finančné prostriedky nevyporiadal, i v tejto časti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Nebolo síce sporné, že zmluvu o kreditnej karte zo dňa 10. 04. 2013 uzatvoril žalobca za trvania manželstva (v roku 2013), avšak žalovaná nebola účastníčkou tejto zmluvy, nebola teda dlžníkom. Vzhľadom na charakter revolvingového úveru, kedy bol na základe uvedenej zmluvy o kreditnej karte bankou každý mesiac vytvorený úverový rámec až do výšky 1.500,- Eur, ktorý žalobca mohol vyčerpať titulom úveru za predpokladu riadneho splatenia do konkrétneho dátumu nasledujúceho mesiaca opätovne, spornou položkou bola úhrada vykonaná žalobcom na túto zmluvu o kreditnej karte realizovaná dňa 11. 06. 2016, t.j. po rozvoze manželstva z finančných prostriedkov, ako uvádzal žalobca, obdržaných z kúpnej ceny za predaj bytu a motorového vozidla. Z vykonaného dokazovania v konaní vyplynulo, že čiastku 1.490,- Eur (takmer celý úverový rámec) vyčerpal žalobca výberom v hotovosti z bankomatu, dňa 11. 05. 2016, pričom výber uskutočnil on osobne v Bratislave. Taktiež v konaní nebolo medzi sporovými stranami sporné, že strany viedli spoločnú domácnosť len do dňa 18. 05. 2016. Z výpovedi sporových strán však vyplynulo, že strany sporu ohľadom potrieb rodiny hospodárili oddelene už od decembra 2015, kedy si žalovaná zriadila vlastný účet, na ktorý jej od decembra 2015 zamestnávateľ poukazoval mzdu a z ktorého ona následne ako príspevok na domácnosť zasielala na účet žalobcu sumu 200,- Eur mesačne. Pri takomto spôsobe hospodárenia od decembra 2015, potom výber z bankomatu realizovaný žalobcom z revolvingového úverového účtu dňa 11. 05. 2016, keď manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené 7. júna 2016, zakladá odôvodnene potrebu preukázania použitia čerpaných finančných prostriedkov pre potreby rodiny žalobcom (a znamená teda prenesenie dôkazného bremena na žalobcu) a nemožno spravodlivo predpokladať, že takýto výber z účtu, ktorého jediným disponentom je žalobca, je pri ostatnom oddelenom hospodárení určený a mienený spotrebovaný pre potreby rodiny, či maloletých detí. Správne bolo teda rozhodnutie odôvodnenie súdu prvej inštancie i v tejto čiastkovej otázke a odvolací súd vyhodnotil uvedenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

17. Obdobná odvolacia námietka bola žalobcom vznesená i ohľadom vyrovnania povoleného prečerpania k bežnému bankovému účtu, číslo XXXXXXXXXX/XXXX, vedenom v Slovenskej sporiteľni, a.s., kedy v čase zániku BSM bol dlh na povolenom prečerpaní tohto účtu vo výške 441,73 Eur, pričom tento debetný zostatok žalobca uhradil už po rozvoze manželstva (túto skutočnosť žalovaná ani nerozporovala). I v danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že i pri čerpaní finančných prostriedkov z tohto osobného účtu bol žalobca povinný v konaní preukázať, na aký konkrétny účel boli prečerpané finančné prostriedky z tohto osobného účtu použité. Súdom prvej inštancie mal totiž zistené, že žalobca čerpaním z tohto účtu využíjúc povolené prečerpanie, finančné prostriedky čerpal prevažne v Bratislave (resp. v Devínskej Novej Vsi) a to i dňa 07. 06. 2016, kedy už o rozvoze manželstva bolo rozhodnuté súdom, avšak až uvedeným dňom nadobudlo rozhodnutie o rozvoze manželstva právoplatnosť. Preto samotné vykonanie platieb uskutočnené mimo bydliska žalovanej - v Bratislave, a to výlučne žalobcom, v čase kedy rozsudok o rozvoze manželstva nadobudol právoplatnosť, nezakladá spravodlivo povinnosť žalovanej, ktorá k uvedenému účtu nemala prístup a oprávnenie nakladať s finančnými prostriedkami z tohto účtu, podieľať sa na úhrade takto vzniknutého záväzku. Vzhľadom na skutočnosť ostatného oddeleného hospodárenia pre účely rodiny, správne bolo v danom prípade s prihliadnutím na osobitné skutkové okolnosti daného prípadu, prenesenie dôkaznej povinnosti na žalobcu, ktorý de facto vytváral dlh čerpaním finančných prostriedkov až do povoleného prečerpania už po rozhodnutí (hoc neprávoplatnom) o rozvoze manželstva. Rovnako ani odvolaciemu súdu nie je zrejmé akým spôsobom boli platby v obchodoch a nákupných centrách v Bratislave určené pre potreby rodiny, žalovanej, či ich spoločných detí, keď strany sporu nevedli spoločnú domácnosť už od mája 2016. Správne preto súd prvej inštancie podmienil zaradenie týchto finančných prostriedkov do masy BSM až náležitým preukázaním použitia finančných prostriedkov v prospech rodiny. Žalobca v konaní deklaroval len čerpanie týchto finančných prostriedkov t.j. vytvorenie ďalšieho dlhu za trvania

manželstva, avšak nepreukázal že by finančné prostriedky získané týmto titulom a takýmto spôsobom boli použité pre potrebu rodiny. Odvolací súd sa s odôvodnením súdu prvej inštancie stotožňuje a na neho podrobnostiach poukazuje a uvedený čiastkový záver súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

18. Ostatnou odvolacou námietkou vznesenou žalobcom v podanom odvolaní bola súdom daná možnosť žalovanej sumu 10.690,47 Eur titulom vyrovnania uhradiť žalobcovi v splátkach po 150,- Eur mesačne. Žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v podanom odvolaní dôvodil, že nový civilný procesný predpis - Civilný sporový poriadok - vo svojom ustanovení § 232 už povolenie plnenia v splátkach neumožňuje vôbec. Tiež žalobca nepovažuje takéto rozhodnutie, ktoré má de facto „charakter úverovania žalovanej žalobcom bez akejkoľvek protihodnoty“ za spravodlivé. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že i napriek doslovnému zákonnému zneniu ust. § 232 Civilného sporového poriadku nemožno uprednostniť formalistické rozhodovanie súdom pred spravodlivým usporiadaním pomerov vo veciach prejednávaných súdom, ktorého výsledkom by bolo rozhodnutie majúce závažné následky zasahujúce do životnej úrovne nielen sporových strán, ale i maloletých detí, tak ako je tomu v súdnej veci. Odvolací súd i za daného stavu poukazuje na existujúcu judikatúru o danej otázke (napr. R 87/1966), ktorú ani za platnosti a účinnosti aktuálneho civilného procesného predpisu nemožno považovať za prekonanú. V uvedenom rozhodnutí bolo konštatované, že ak má súd zato, že v prejednávanom prípade je na mieste určiť na plnenie dlhšiu lehotu alebo určiť, že plnenie sa má uskutočniť v splátkach, táto časť výroku rozhodnutia súdu musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednáwanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni od právoplatnosti rozsudku, alebo určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach.

19. V súdnej veci sa pri určení lehoty na plnenie konajúci prvoinštančný súd starostlivo a dôsledne zaoberal zisťovaním reálnych možností žalovanej na výplatu na vyrovnanie žalobcovi, keď prihliadol na zjavný nepomer jednak vo výške zárobkov žalobcu a žalovanej, kedy žalovaná v rozhodnom čase mala príjem cca vo výške 700,- Eur, pričom jej boli zverené do starostlivosti tri maloleté deti, na ktoré poberá výživné v celkovej sume 270,- Eur a 70,- Eur rodinné prídavky, pričom uvedeným maloletým deťom poskytuje osobnú starostlivosť, zabezpečuje bývanie všetky ostatné potreby. Na strane druhej žalobca má priemerný čistý mesačný príjem 1.300,- Eur, z ktorého predstavuje vyživovacia povinnosť voči trom deťom sumu 270,- Eur mesačne. Po jeho úhrade má žalobca k dispozícii sám pre svoje potreby sumu presahujúcu 1.000,- Eur (presne 1.030,- Eur na mesiac). Za takejto situácie žalovaný prevzal na seba úverový záväzok z každomesačnou splátkou vo výške 278,- Eur, ktorá výška sa takmer rovná výške ktorou prispieva na svoje tri maloleté deti mesačne celkovo. Pokiaľ by súd rozhodol o uložení povinnosti výplaty vyrovnacieho podielu žalovanej vo výške 10.690,47 Eur žalovanej s mesačným príjmom vo výške 700,- Eur, ktorej boli zverené do starostlivosti tri maloleté deti a ktorá nemá spolu s deťmi zabezpečené vlastné bývanie, v dôsledku takéhoto rozhodnutia súdu by sa žalovaná spolu s maloletými deťmi dostala na hranicu chudoby a životná úroveň ako žalovanej, ale predovšetkým maloletých detí, by bola vážne ohrozená. Ani odvolací súd tak uvedené nevyhodnotil ako „faktické úverovanie žalovanej žalobcom a to bez akejkoľvek protihodnoty“, ale ako rozhodnutie súdu zohľadňujúce záujmy a zachovanie nevyhnutnej životnej úrovne troch maloletých detí samotného žalobcu. Súd prvej inštancie tak žiadnym spôsobom neprekročil zákonom zverenú právomoc, keď prihliadol na osobné zárobkové a majetkové pomery strán sporu a vyhodnotil reálny dopad rozhodnutia súdu na strany sporu a ich maloleté deti, keď žalovanej umožnil výplatu žalobcovi realizovať vo forme splátok vo výške 150,- Eur mesačne. Nemožno opomínať že po úhrade vyššie uvedenej splátky z príjmu vo výške 700,- Eur mesačne zostáva žalovanej na zabezpečenie a pokrytie všetkých svojich potrieb a potrieb maloletých detí suma 550,- Eur mesačne, ku ktorej je potrebné pričítať sumu 270,- Eur mesačne titulom výživného a 70,- Eur titulom rodinných prídavkov. Správne teda súd prvej inštancie poukázal na sumu 260,- Eur, ktorá predstavuje mesačný rámec na pokrytie všetkých potrieb pre jedného člena domácností, čo i odvolací súd vyhodnotil ako čiastku neprímerane nízku a to i v porovnaní so sumou 1 030,- Eur, ktorú má sám pre seba k dispozícii žalobca. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie o povolení možnosti výplaty sumy 10.690,47 Eur v splátkach po 150,- Eur mesačne vyhodnotil ako súladné so zákonom, vecne správne a zároveň spravodlivé. Rozsudok súdu prvej inštancie preto postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vo výroku II. ako vecne správny.

20. Odvolací súd preskúmal i výrok III. rozsudku o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie

odôvodnil špecifickým charakterom konania o vyporiadanie BSM, kedy zvýraznil, že podaním žaloby o vyporiadanie BSM je uplatnené aj rovnaké právo žalovaného (nielen žalobcu), a preto tu zásada úspechu a neúspechu neplatí a bolo dôvodné rozhodnúť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vyporiadanie majetku tvoriaceho masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov je totiž v záujme oboch sporových strán a nebolo v konaní nijakým spôsobom preukázané, že by nemožnosť vyporiadania bez potreby súdneho konania bola spôsobená a zapríčinená výlučne žalovanou, tak ako to v podanom odvolaní uvádza žalobca. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil i vo výroku III. o trovách konania prvoinštančného.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP. Odvolacie konanie bolo iniciované žalobcom, ktorý však v odvolacom konaní nebol úspešný ani z časti, keď ani jednu z odvolacích námietok odvolací súd nevyhodnotil ako dôvodnú a nedošlo k revízií rozhodnutia súdu prvej inštancie v dôsledku odvolacích námietok žalobcu. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanej, ktorá však v priebehu konania odvolacieho nebola zastúpená právnym zástupcom a preukázateľne jej v súvislosti s odvolacím konaním trovy nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov v súvislosti s odvolacím konaním tak, že žalovanej, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže tejto v súvislosti s odvolacím konaním žiadne nevznikli.

22. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).